TUCA 10+

Estimat Vladi

NÚRIA PRADAS

Il·lustracions de Clàudia Prats

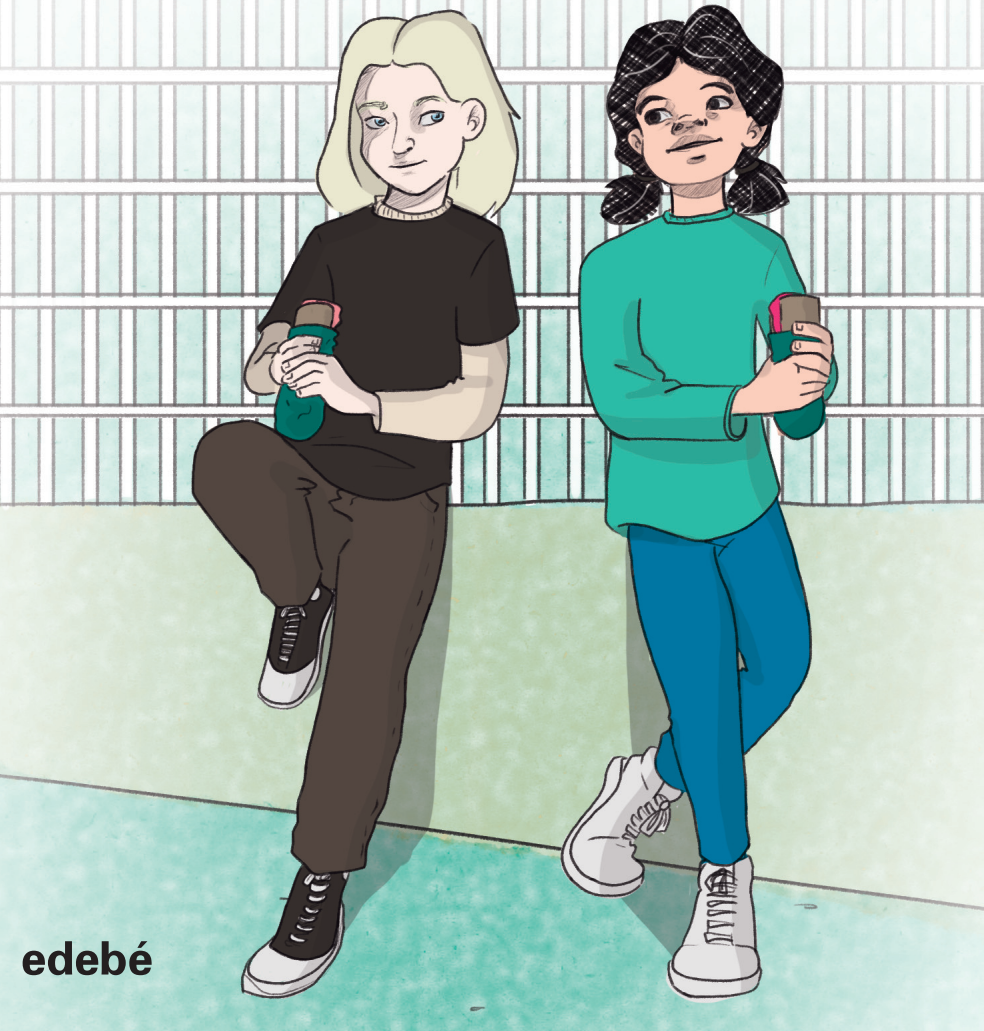

edebé

Estimat Vladi

Núria Pradas

Estimat Vladi

Il·lustracions de Clàudia Prats

edebé

© Text: Núria Pradas, 2020
© Il·lustracions: Clàudia Prats, 2020

© Ed. Cat.: Edebé, 2020
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elisenda Vergés-Bó
Disseny de la col·lecció: Book & Look

Primera edició, febrer 2020

ISBN: 978-84-683-4636-6
Dipòsit legal: B. 20409-2019
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

PRIMERA CARTA

Barcelona, 20 de setembre de 2019

Estimat Vladi,

Només han passat dos mesos des del dia en què ens vam acomiadar a l'aeroport (no saps quina mania que he agafat als aeroports!), però a mi em sembla que ha passat tota una eternitat.

No m'agrada acomiadar-me de la gent que estimo. Sí, ja sé que a tu tampoc t'agrada. Per això vam fer aquell pacte, te'n recordes? Vam pactar que ens escriuríem cartes. Vam quedar que, quan estiguessis instal·lat, m'enviaries la primera carta i jo et respondria i d'aquesta manera podríem seguir sent amics com si

res. Gràcies a les cartes. També et vaig dir que jo les desaria totes en una capsa, la més bonica que trobés als xinos *de sota casa, perquè així les cartes no es perden i es poden tornar a llegir sempre que ens ve de gust.*

I he esperat molt, tot un estiu llarguíssim, «més llarg que un dia sense pa», com diu l'àvia Conxa. Han passat les vacances i la calor, i ha arribat el nou curs a l'institut. Quantes novetats! Els arbres han començat a perdre les fulles i ja fa més fresqueta, i jo ja m'ensumava que us preníeu això del trasllat a Kungur amb molta calma. Tant de temps heu trigat a instal·lar-vos? O és que et feia mandra escriure?

Però avui, 20 de setembre, ha arribat a casa una carta amb un segell xulíssim. *L'he arrabassada de les mans a la mare i m'he posat a saltar i a cridar pel passadís amb aquell tresor que em bategava entre els dits. I és clar, amb l'escàndol, he despertat el Nil, que pesava figues, que tot sigui dit* és, de moment, *la seva activitat preferida. M'he endut una bona esbroncada de l'àvia.*

Un cop a la meva habitació, he obert el sobre, mirant de no esquinçar-lo de la impaciència, tal com l'àvia Conxa em va ensenyar a fer (i que és una cosa que em costa molt), i aleshores... Què vols que et digui? No t'ho prenguis malament, però m'he quedat una mica decebuda.

Dins del sobre hi havia un full arrencat d'una llibreta amb una sola línia escrita:

«Martina, ja hem arribat. Això és el que veig des de la meva habitació.»

I en un altre full, això sí que m'ha fet il·lusió, hi havia un dibuix d'unes casetes petites que semblen voler amagar-se entre arbres molt verds i molt grans, i una cinta blava que ho envolta tot i que suposo que és el famós riu Sylva en persona. O en riu.

Ostres, Vladi! Que vam quedar que ens escriuríem cartes! Ja sé que a tu el que t'agrada és dibuixar, però no pots esforçar-t'hi més?

Mira, en primer lloc, hauries de posar des d'on escrius i quin dia ho fas. Així la perso-

na que rep la carta (en aquest cas, servidora) es pot imaginar que fa tres dies, o cinc o una setmana tu estaves escrivint aquestes lletres i pensant en ella.

Després ve l'encapçalament.

Fa una estona he sortit de l'habitació per preguntar a la mama quin encapçalament quedaria millor en aquest cas.

La mama m'ha dit: «Com que sou molt amics, pots posar simplement HOLA, VLADI*».*

L'àvia Conxa, que ja havia aconseguit que el Nil es tornés a dormir i ara es dedicava a regar els geranis del balcó, ha fet que no amb el cap.

«ESTIMAT VLADI és molt millor», *ha sentenciat.*

«*Massa formal*», *ha respost la mama.*

«*Que hi ha de més bonic que fer saber a una persona que te l'estimes molt?*», *ha contraatacat l'àvia.*

Les he deixat discutint. Jo ja havia pres una decisió: els raonaments de l'àvia m'havien convençut. Encapçalaré totes les cartes que t'escrigui amb un ESTIMAT VLADI. *I tu*

pots fer el mateix. Bé, el mateix exactament no. Tu podries posar ESTIMADA MARTINA. M'agradaria molt que ho fessis.

Espero ensenyar-te a escriure cartes ben boniques. Jo m'hi vaig aficionar fa un any i mig, quan encara feia cinquè i els pares se'n van anar a la Xina per feina, l'àvia Conxa va venir a viure amb mi i la Paula ja no va voler ser amiga meva. Quin any! Em sembla que ha sigut el pitjor de la meva vida. O potser no, perquè, fet i fet, també va ser l'any que tu i jo vam començar a ser amics.

* * *

Aquell dissabte fred de principis de desembre feia tota la pinta de ser un dissabte fred de principis de desembre d'allò més normal i corrent. Al matí, la Martina havia tingut partit d'handbol i, com cada dissabte que tenia partit, el seu pare l'havia acompanyat al pavelló i s'havia passat tota l'estona amb el mòbil enganxat a l'orella.

A l'hora de dinar, la mare havia fet macarrons i carn arrebossada, és a dir, el menú oficial dels dissabtes. La Martina es va empassar els macarrons de deu en deu i la carn a boca plena, i va córrer a tancar-se a la seva habitació per no perdre's ni un minut de la seva hora de llibertat. Perquè, els dissabtes després de dinar, la Martina tenia permís per jugar una hora amb l'iPad.

Aquella hora acostumava a passar més de pressa que les altres. La Martina ja sentia les passes de la seva mare que avançaven pel passadís. En menys de deu segons entraria i pronunciaria les paraules fatídiques: «Martinaaaaa, els deureeeessss...».

Però potser aquell dissabte no era tan normal com semblava fins a aquell moment. D'això la Martina se'n va adonar quan la seva mare va entrar finalment a l'habitació i, amb una ganyota penjada a la boca, que volia ser un somriure però no ho era, li va dir:

—Martina, hem de parlar.

Van seure tots tres al sofà: la mare en una banda i el pare en una altra, amb les mans damunt la falda i amb cara de circumstàncies, i la Martina al mig. Ella se'ls mirava, ara l'un ara l'altra, sense saber què fer ni què dir.

De cop hi va caure: «Ja hi som! Aquests dos se separen», va pensar. Perquè just en aquell moment es va recordar de la Maria de la seva classe. Els seus pares s'havien separat feia poc: «Els meus pares em van dir que volien parlar amb mi. Estaven molt seriosos; semblava com si s'acabessin d'empassar una pedra».

I això era exactament el que estava passant en aquell moment a casa de la pobra Martina, amb pedra inclosa. Per això, el cor li va començar a galopar dins del pit, de pressa, molt de pressa..., tan de pressa que li feia mal i tot, i es va començar a imaginar com seria la seva vida a partir d'aquell moment: hauria de passar una setmana amb la mama i l'altra amb el papa? O, potser, es quedaria a viure a casa amb la mama, i el papa la vindria a buscar els caps de setmana?

—Martina!!!

En sentir el crit de la seva mare, la Martina va alçar el cap i se la va quedar mirant amb cara d'espant.

—Que has sentit el que t'acabo de dir?

—Però..., però..., però si us separeu, què faré jo? —va xiuxiuejar.

El pare i la mare es van mirar amb cara de sorpresa. Després, tots dos alhora van fixar els quatre ulls en la seva filla:

—Separar-nos? Què dius, Martina?

—Per això estem asseguts al sofà com tres mòmies, oi? Perquè us separeu i no sabeu com dir-m'ho...

—Ai, filleta! Es pot saber per què sempre estàs a la lluna?

—O sigui, que no us separeu? —va preguntar la Martina amb una espurna d'esperança que li començava a il·luminar els ulls.

—No, Martina. Ens estimem com sempre. O més... —va respondre-li el pare, i es va mirar la seva dona com es miren els enamorats

de les pel·lis. Que bonic! I la pobra Martina que havia estat a punt de tenir un infart.

—El que la mama intenta explicar-te és que l'empresa ens envia a la Xina. Hem de muntar una sucursal allà i cal que hi anem tots dos.

La Martina es va quedar amb la boca oberta, sense poder dir ni paraula. Amb tantes emocions corrent-li amunt i avall, va passar el que havia de passar: va tenir un curtcircuit i es va quedar en blanc. Quan va recuperar el do de la parla, va dir:

—A la Xina? Però, a quina Xina?

I, aleshores, ja no va poder parar i va començar a disparar paraules com feia sempre que estava molt nerviosa:

—A veure, o sigui..., la cosa és que ens n'anem a viure a la Xina. No a la de Port Aventura, sinó a la Xina de debò, amb els xinesos, l'arròs i els bastonets de menjar... —Els pares es miraven la Martina una mica espantats, però sense poder ficar-hi cullerada perquè, senzillament, ella no els deixava—. I jo em

pregunto, no podríeu muntar una empresa una mica més a prop? És que no sé si hi heu pensat, però a la Xina jo no hi tinc amics i no crec que en pugui fer gaires perquè els nens i les nenes de la Xina parlen xinès, com d'altra banda és ben normal...

—Para, Martina, para... —va demanar-li la mare i va aprofitar aquella treva per puntualitzar—: Reina, no és per a tota la vida ni de molt. Només seran sis mesos. Marxarem a finals de gener i tornarem al juliol.

—Ah, entesos! Aleshores és com si hi anéssim de vacances, oi? Unes vacancetes una mica llargues...

Els pares es van tornar a mirar i van sospirar alhora. La Martina els estava posant les coses ben difícils.

—No, Martina. No ho entens. Tu no pots venir. Si ho fessis, perdries tot el curs. Tu has de seguir aquí, estudiant i fent la teva vida de sempre.

La Martina va provar d'empassar-se l'enorme ou que se li havia format a la gola

i va disparar la darrera pregunta com un dard. Va desitjar que se'ls hi clavés al mig del cor:

—I amb qui em quedaré, jo? Que jo sàpiga no tenim família a prop. Em deixareu tota sola o, potser, em posareu interna?

Podia passar-li res pitjor que veure's abandonada pels seus propis pares?